ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 14ης Οκτωβρίου 2004*

Στην υπόθεση C-409/02 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου,

ασκηθείσα ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 2002,

Jan Pflugradt, εκπροσωπούμενος από τον N. Pflüger, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, εκπροσωπούμενη από την V. Saintot και τον T. Gilliams, επικουρούμενους από τον B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), K. Lenaerts και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Μαρτίου 2004,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Ιουλίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αναίρεσή του, ο J. Pflugradt ζητεί την εξαφάνιση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 22ας Οκτωβρίου 2002, Τ-178/00 και Τ-341/00, Pflugradt κατά ΕΚΤ (Συλλογή 2002, σ. II-4035, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκαν οι προσφυγές του που απέβλεπαν στην ακύρωση δύο πράξεων (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις) της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (στο εξής: ΕΚΤ), η πρώτη, με ημερομηνία 23 Νοεμβρίου 1999, περί αξιολογήσεως του τρόπου εργασίας του ενδιαφερομένου (στο εξής: έκθεση αξιολογήσεως για το 1999), η δεύτερη, με ημερομηνία 28 Ιουνίου 2000, καθορίζουσα τον πίνακα των κυριοτέρων καθηκόντων του (στο εξής: υπόμνημα της 28ης Ιουνίου 2000).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το πρωτόκολλο για το καταστατικό του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), το οποίο προσαρτάται στην Συνθήκη ΕΚ (στο εξής: καταστατικό του ΕΣΚΤ), περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις εξής διατάξεις:

«Άρθρο 12

Καθήκοντα των οργάνων λήψεως αποφάσεων

12.3. Το Διοικητικό Συμβούλιο θεσπίζει εσωτερικό κανονισμό, ο οποίος καθορίζει την εσωτερική οργάνωση της ΕΚΤ και των οργάνων λήψεως αποφάσεων.

[...]

Άρθρο 36

Προσωπικό

36.1. Το Διοικητικό Συμβούλιο, μετά από πρόταση της Εκτελεστικής Επιτροπής, καθορίζει τους όρους απασχολήσεως του προσωπικού της ΕΚΤ.

36.2. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για όλες τις διαφορές ανάμεσα στην ΕΚΤ και τους υπαλλήλους της εντός των ορίων και υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στους όρους απασχόλησής τους.»

3 Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, το Διοικητικό Συμβούλιο καθόρισε, με απόφαση της 9ης Ιουνίου 1998, όπως τροποποιήθηκε στις 31 Μαρτίου 1999 (ΕΕ 1999, L 125, σ. 32), τους όρους απασχολήσεως του προσωπικού της ΕΚΤ (στο εξής: όροι απασχολήσεως), που προβλέπουν ειδικότερα ότι:

«9. (α) Οι εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της διέπονται από τις συμβάσεις εργασίας που συνάπτονται σύμφωνα με τους παρόντες όρους απασχολήσεως. Ο κανονισμός για θέματα προσωπικού, που θεσπίζεται από την Εκτελεστική Επιτροπή, καθορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής των όρων απασχολήσεως.

[...]

(γ) Οι όροι απασχολήσεως δεν διέπονται από κάποιο ειδικό εθνικό δίκαιο. Η ΕΚΤ εφαρμόζει i) τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα κράτη μέλη, ii) τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου (ΕΚ) και iii) τους κανόνες που περιλαμβάνονται στους κανονισμούς και στις οδηγίες (ΕΚ) που αφορούν την κοινωνική πολιτική και απευθύνονται στα κράτη μέλη. Οσάκις υφίσταται ανάγκη, οι νομικές αυτές πράξεις τίθενται σε εφαρμογή από την ΕΚΤ. Σχετικώς, θα λαμβάνονται δεόντως υπόψη οι συστάσεις (ΕΚ) σε θέματα κοινωνικής πολιτικής. Η ΕΚΤ θα λαμβάνει δεόντως υπόψη, για την ερμηνεία των απορρεόντων από τους παρόντες όρους απασχολήσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, τις αρχές που απορρέουν από τους κανονισμούς, τους κανόνες και τη νομολογία που εφαρμόζεται στο προσωπικό των κοινοτικών οργάνων.

10. (α) Οι συμβάσεις εργασίας μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της έχουν τη μορφή επιστολών προσλήψεως που προσυπογράφονται από τους υπαλλήλους. Οι επιστολές προσλήψεως εξειδικεύουν τους όρους απασχολήσεως, όπως απαιτεί η οδηγία 91/533/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 1991 [...]

[...]

42. Κατόπιν εξαντλήσεως των διαθέσιμων εσωτερικών διαδικασιών, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο για κάθε διαφορά μεταξύ της ΕΚΤ και μέλους ή πρώην μέλους του προσωπικού της για το οποίο έχουν εφαρμογή οι παρόντες όροι απασχολήσεως.

Η αρμοδιότητα αυτή περιορίζεται στην εξέταση της νομιμότητας του μέτρου ή της αποφάσεως, εκτός αν η διαφορά είναι οικονομικής φύσεως, οπότε το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 12.3 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, το Διοικητικό Συμβούλιο θέσπισε τον εσωτερικό κανονισμό της ΕΚΤ, ο οποίος τροποποιήθηκε στις 22 Απριλίου 1999 (ΕΕ L 125, σ. 34, διορθωτικό στην ΕΕ 2000, L 273, σ. 40), που προβλέπει ειδικότερα τα εξής:

«Άρθρο 11

Προσωπικό της ΕΚΤ

11.1. Κάθε μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ ενημερώνεται για τη θέση που κατέχει στο πλαίσιο της εσωτερικής δομής της ΕΚΤ, για την ιεραρχική βαθμίδα του και τις επαγγελματικές του αρμοδιότητες.

[...]

Άρθρο 21

Όροι απασχόλησης

21.1. Οι σχέσεις απασχόλησης μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της καθορίζονται στους όρους απασχόλησης και στους κανόνες για θέματα προσωπικού.

21.2. Οι όροι απασχόλησης εγκρίνονται και τροποποιούνται από το διοικητικό συμβούλιο έπειτα από πρόταση της εκτελεστικής επιτροπής. Ζητείται η γνώμη του γενικού συμβουλίου σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στον παρόντα εσωτερικό κανονισμό.

21.3. Οι όροι απασχόλησης εφαρμόζονται μέσω των κανόνων για θέματα προσωπικού, οι οποίοι εγκρίνονται και τροποποιούνται από την εκτελεστική επιτροπή.»

Ιστορικό της διαφοράς

5 Ο J. Pflugradt εργάζεται στην ΕΚΤ από την 1η Ιουλίου 1998. Τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση «Συστήματα πληροφόρησης» (στο εξής: ΓΔ IS), όπου ασκεί, από την πρόσληψή του, καθήκοντα «συντονιστή των ειδικών UNIX».

6 Στις 9 Οκτωβρίου 1998 ο αναιρεσείων ενέκρινε τους όρους εγγράφου που επιγράφεται «UNIX co-ordinator responsibilities», το οποίο περιείχε κατάλογο των διαφόρων καθηκόντων των σχετικών με την εργασία του. Μεταξύ αυτών ήταν η κατάρτιση εκθέσεων αξιολογήσεως των μελών της ομάδας UNIX.

7 Στις 13 Οκτωβρίου 1998 η ΕΚΤ απηύθυνε στον αναιρεσείοντα επιστολή προσλήψεως που θα παρήγε αποτελέσματα αναδρομικά από την 1η Ιουλίου 1998.

8 Στις 14 Οκτωβρίου 1999 ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ IS πληροφόρησε τον αναιρεσείοντα ότι δεν ήταν αρμόδιος να καταρτίζει τις εκθέσεις αξιολογήσεως των μελών της ομάδας UNIX.

9 Στις 23 Νοεμβρίου 1999 ο αναιρεσείων πραγματοποίησε συνέντευξη αξιολογήσεως με τον προϊστάμενο του τμήματός του. Ο προϊστάμενος καταχώρισε τις εκτιμήσεις του στην έκθεση αξιολογήσεως του αναιρεσείοντος για το 1999, η οποία είναι η προσβληθείσα πράξη ενώπιον του Πρωτοδικείου στην υπόθεση Τ-178/00.

10 Στις 12 Ιανουαρίου 2000 ο αναιρεσείων υπέβαλε παρατηρήσεις επί των εκτιμήσεων που τον αφορούσαν και ανέφερε ότι επιφυλασσόταν του «δικαιώματος να απορρίψει μια αθέμιτη αξιολόγηση».

11 Στις 10 Μαρτίου 2000 ο αναιρεσείων ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 41 των όρων απασχολήσεως, διοικητική επανεξέταση («administrative review») της εκθέσεως αξιολογήσεως για το 1999, διότι στηριζόταν σε εσφαλμένα πραγματικά περιστατικά και παραβίαζε, επομένως, τα συμβατικά του δικαιώματα. Ζήτησε επίσης να κινηθεί νέα διαδικασία αξιολογήσεως για το 1999 από άλλα αμερόληπτα άτομα.

12 Στις 10 Απριλίου 2000 ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ IS απέρριψε, αφενός, τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος σχετικά με την ύπαρξη πραγματικών σφαλμάτων στην έκθεση αξιολογήσεως για το 1999 και, αφετέρου, την αίτηση περί κινήσεως νέας διαδικασίας αξιολογήσεως.

13 Στις 9 Μαΐου 2000 ο αναιρεσείων υπέβαλε στον πρόεδρο της ΕΚΤ ένσταση («grievance procedure»), η οποία στηριζόταν, στην ουσία, στους λόγους που είχε προβάλει στο πλαίσιο της διαδικασίας διοικητικής επανεξετάσεως.

14 Στις 8 Ιουνίου 2000 ο πρόεδρος της ΕΚΤ απέρριψε την εν λόγω ένσταση.

15 Με υπόμνημα της 28ης Ιουνίου 2000, ο Γενικός Διευθυντής της ΓΔ IS διαβίβασε στον αναιρεσείοντα κατάλογο με τα κύρια καθήκοντά του, διευκρινίζοντας ότι ο κατάλογος αυτός αποτελούσε τη βάση για την ετήσια αξιολόγησή του. Το έγγραφο αυτό προσβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου στην υπόθεση Τ-341/00.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Πρώτον, αφού συνένωσε τις δύο υποθέσεις, το Πρωτοδικείο έκρινε, όσον αφορά την προσφυγή στις υποθέσεις Τ-178/00 και Τ-341/00, ότι ο J. Pflugradt ζητούσε την ακύρωση της εκθέσεως αξιολογήσεως για το 1999, αφενός, καθόσον του αφαιρούσε την ευθύνη αξιολογήσεως των μελών της ομάδας UNIX, αφετέρου, καθόσον περιείχε διάφορες εσφαλμένες εκτιμήσεις.

17 Προκειμένου να απορρίψει τα αιτήματα αυτά, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 49 και 53 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, καίτοι οι εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της είναι συμβατικής φύσεως και καίτοι ο δεσμευτικός χαρακτήρας των συμβάσεων απαγορεύει την επιβολή από την ΕΚΤ, υπό την ιδιότητα του εργοδότη, τροποποιήσεων των όρων εκτελέσεως των συμβάσεων εργασίας χωρίς τη συμφωνία των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, ωστόσο, η αρχή αυτή εφαρμόζεται μόνον στα ουσιώδη στοιχεία της συμβάσεως εργασίας.

18 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 54 της ίδιας αποφάσεως:

«Συγκεκριμένα, η ΕΚΤ, όπως κάθε άλλο κοινοτικό όργανο ή κάθε άλλη επιχείρηση, διαθέτει εξουσία διοικήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών της και τη διαχείριση του προσωπικού της. Ως κοινοτικό όργανο, διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών της και την τοποθέτηση των υπαλλήλων της για την εκπλήρωση του δημοσίου συμφέροντος έργου της (βλ. κατ' αναλογία αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1984, 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, σκέψη 17, και της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-294/95 P, Ojha κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-5863, σκέψη 40· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Νοεμβρίου 1991, Τ-33/90, Von Bonkewitz-Lindner κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-1251, σκέψη 88, και της 9ης Ιουνίου 1998, Τ-176/97, Hick κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-281 και II-845, σκέψη 36). Είναι, επομένως, δυνατόν να εξελίσσονται με την πάροδο του χρόνου οι εργασιακές σχέσεις της με τους υπαλλήλους της ανάλογα με το συμφέρον της υπηρεσίας, προκειμένου να επιτυγχάνεται αποτελεσματική οργάνωση της εργασίας και ορθολογική κατανομή των διαφόρων καθηκόντων μεταξύ των μελών του προσωπικού και προκειμένου η ΕΚΤ να προσαρμόζεται στις μεταβαλλόμενες

ανάγκες. Ένας υπάλληλος που προσλαμβάνεται σε μια θέση με σύμβαση αορίστου χρόνου, η οποία μπορεί να διαρκέσει ενδεχομένως μέχρις ότου ο υπάλληλος φθάσει στην ηλικία των 65 ετών, δεν μπορεί ευλόγως να αναμένει ότι η εσωτερική οργάνωση θα παραμείνει καθ' όλα αμετάβλητη καθ' όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του ή ότι καθ' όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του θα διατηρήσει τις αρμοδιότητες που του ανατέθηκαν κατά την πρόσληψή του.»

19 Στις σκέψεις 58 έως 60 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε εν συνεχεία ότι:

«58 Δεν αμφισβητείται ότι, παρά την τροποποίηση των καθηκόντων του, ο προσφεύγων διατήρησε τη θέση του «συντονιστή των ειδικών UNIX», η οποία εμπίπτει στην κατηγορία των «professionals» και στον βαθμό G, καθώς και τη σχετική αμοιβή.

59 Από την περιγραφή της θέσεως της 5ης Οκτωβρίου 1998 προκύπτει ότι η θέση του «συντονιστή των ειδικών UNIX» είναι κυρίως τεχνικής φύσεως και ότι τα σχετικά με το προσωπικό και τη διοίκηση καθήκοντα είναι δευτερεύοντα. Έτσι, η αφαίρεση μόνον του καθήκοντος αξιολογήσεως των μελών της ομάδας UNIX δεν συνεπάγεται καμία σαφή υποβάθμιση των συνολικών αρμοδιοτήτων του προσφεύγοντος σε σχέση με τις αρμοδιότητες που αντιστοιχούν στη θέση του. Συναφώς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να προβεί σε αξιολόγηση των μελών της ομάδας UNIX, καθόσον η αρμοδιότητα αυτή του αφαιρέθηκε προτού η ΕΚΤ προβεί στην πρώτη ετήσια αξιολόγηση του προσωπικού της. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η εν λόγω τροποποίηση δεν συνιστά υποβάθμιση της θέσεως του προσφεύγοντος και δεν θίγει, επομένως, κανένα ουσιώδες στοιχείο της συμβάσεως εργασίας.

60 Οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος είναι, επομένως, αβάσιμες. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί αυτός ο λόγος ακυρώσεως.»

20 Εξάλλου, για να απορρίψει τον λόγο ακυρώσεως σχετικά με τις εκτιμήσεις που περιείχε η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 68 έως και 71 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως:

«68 Ο προσφεύγων, παρότι ισχυρίζεται ότι η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999 στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, στην πραγματικότητα αποσκοπεί στο να θέσει υπό αμφισβήτηση το έγκυρο των εκτιμήσεων των προϊσταμένων του όσον αφορά την εργασία του κατά το 1999.

69 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμηση των υπευθύνων για την αξιολόγηση της εργασίας του προσφεύγοντος με την εκτίμησή του. Συγκεκριμένα, η ΕΚΤ, όπως όλα τα κοινοτικά θεσμικά ή άλλα όργανα, διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για την αξιολόγηση της εργασίας των υπαλλήλων της. Ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί το Πρωτοδικείο όσον αφορά τις εκτιμήσεις που περιέχει η ετήσια έκθεση αξιολογήσεως ενός υπαλλήλου της ΕΚΤ αφορά μόνον την ενδεχόμενη ύπαρξη τυπικών πλημμελειών ή πρόδηλων πραγματικών σφαλμάτων σχετικά με τις εν λόγω εκτιμήσεις, καθώς και την ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, Τ-63/89, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-19, σκέψη 19).

70 Εν προκειμένω, εφόσον ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη περιστατικών τέτοιας φύσεως, οι αιτιάσεις του δεν μπορούν να γίνουν δεκτές.

71 Εξάλλου, η αιτιολογία της εκθέσεως αξιολογήσεως για το 1999 είναι επαρκώς συγκεκριμένη, ώστε να πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ, το οποίο εφαρμόζεται, δυνάμει του άρθρου 34.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, στις αποφάσεις της ΕΚΤ.»

21 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο έκρινε, όσον αφορά την προσφυγή που ασκήθηκε στην υπόθεση Τ-341/00, ότι τα αιτήματα του J. Pflugradt απέβλεπαν στην ακύρωση του υπομνήματος της 28ης Ιουνίου 2000, με το οποίο η ΕΚΤ είχε τροποποιήσει, κατ' αυτόν, τα καθήκοντά του.

22 Στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι το υπόμνημα αυτό συνιστούσε βλαπτική πράξη και, κατά συνέπεια, έκρινε την προσφυγή παραδεκτή.

23 Ωστόσο, επί της ουσίας, απέρριψε τα αιτήματα αυτά κρίνοντας στις σκέψεις 89 και 90 της εν λόγω αποφάσεως:

«89 Πρώτον, όπως έγινε ήδη δεκτό στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-178/00 με τη σκέψη 54 ανωτέρω, ο προσφεύγων δεν μπορεί ευλόγως να αναμένει ότι θα διατηρήσει μέχρι τη συνταξιοδότησή του ορισμένα ειδικά καθήκοντα που του ανατέθηκαν ενδεχομένως κατά την πρόσληψή του από την ΕΚΤ. Επομένως, οι σχετικοί με τις αποκλειστικές αρμοδιότητες ισχυρισμοί του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθούν.

90 Όσον αφορά, δεύτερον, το ζήτημα αν η ΕΚΤ υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας της οργανώσεως τροποποιώντας μονομερώς τα καθήκοντα του προσφεύγοντος, αφενός, επιβάλλεται να τονιστεί ότι δεν αμφισβητείται ότι οι εν λόγω τροποποιήσεις έγιναν προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Αφετέρου, ο προσφεύγων δεν στήριξε τα επιχειρήματά του σε συγκεκριμένα στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι αυτές οι τροποποιήσεις θίγουν ουσιώδη στοιχεία της συμβάσεως εργασίας του, περιορίζοντας σαφώς τα συνολικά καθήκοντά του σε σχέση με αυτά που θα αντιστοιχούσαν στη θέση του και ότι, ως εκ τούτου, συνιστούν μέτρο υποβαθμίσεως της εργασίας του. Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων διατηρεί τα ουσιώδη καθήκοντά του σχετικά με τα συστήματα UNIX και με τον συντονισμό των ειδικών UNIX. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος σχετικά με την υποβάθμιση της εργασίας του.»

Τα αιτήματα των διαδίκων

24 Ο J. Pflugradt ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να ακυρώσει την έκθεση αξιολογήσεως για το 1999·

— να ακυρώσει το υπόμνημα της 28ης Ιουνίου 2000 καθόσον τροποποιεί τα καθήκοντα του αναιρεσείοντος·

— να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

25 Η ΕΚΤ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει τον J. Pflugradt στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

26 Ενόψει των πολλών επιχειρημάτων που προέβαλε ο J. Pflugradt, πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτός προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι διέπραξε νομικά σφάλματα, αλλοίωσε τους λόγους ακυρώσεως, τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία, παρέβη τους κανόνες που διέπουν το δίκαιο της αποδείξεως και ότι η απόφασή του είναι πλημμελής λόγω αντιφατικής αιτιολογίας.

27 Επιβάλλεται οι αιτιάσεις αυτές να καταταχθούν σε τρεις κατηγορίες λόγων αναιρέσεως που αφορούν, αντιστοίχως, τη συμβατική φύση των εργασιακών σχέσεων μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της, την εσφαλμένη εφαρμογή των αρχών που διέπουν την κοινοτική δημόσια υπηρεσία και τα πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999.

Επί των λόγων αναιρέσεως που αφορούν τη συμβατική φύση των εργασιακών σχέσεων μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της

28 Ο J. Pflugradt υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι οι έννομες σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της είναι συμβατικής φύσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9, στοιχείο α΄, πρώτη φράση, των όρων απασχολήσεως, που καθορίστηκαν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 36.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, να στηριχθεί, προκειμένου να προσδιορίσει την έκταση της εξουσίας οργανώσεως της ΕΚΤ, στη νομολογία σχετικά με τους κανόνες για την τοποθέτηση των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού που αναφέρει το άρθρο 283 ΕΚ.

29 Προκαταρκτικά, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 36.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ και 42 των όρων απασχολήσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου προς εκδίκαση των διαφορών μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της περιορίζεται στην εξέταση της νομιμότητας του μέτρου ή της αποφάσεως όταν η διαφορά δεν είναι οικονομικής φύσεως.

30 Στην προκειμένη περίπτωση, δεν αμφισβητείται ότι η διαφορά που υπέβαλε ο J. Pflugradt στο Πρωτοδικείο δεν ήταν οικονομικής φύσεως. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο όφειλε να αποφανθεί μόνον επί της νομιμότητας των προσβληθεισών πράξεων, δηλαδή να εξακριβώσει αν οι εκδότες των πράξεων αυτών είχαν τηρήσει τις νόμιμες υποχρεώσεις που υπέχουν και όχι να αποφανθεί επί της συμφωνίας των μέτρων που έλαβε η ΕΚΤ ενόψει της εν λόγω συμβάσεως εργασίας και των λεπτομερειών εφαρμογής της.

31 Επιβάλλεται συναφώς η παρατήρηση ότι η σχέση απασχολήσεως μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της καθορίζεται με τους όρους απασχολήσεως, που θέσπισε το Διοικητικό Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Εκτελεστικής Επιτροπής βάσει του άρθρου 36.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ. Οι όροι απασχολήσεως ορίζουν, στο άρθρο 9, στοιχείο α', ότι «οι εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της διέπονται από τις συμβάσεις εργασίας που συνάπτονται σύμφωνα με τους παρόντες όρους απασχολήσεως». Το άρθρο 10, στοιχείο α', των ίδιων όρων προβλέπει ότι «οι συμβάσεις εργασίας μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της έχουν τη μορφή επιστολών προσλήψεως που προσυπογράφονται από τους υπαλλήλους».

32 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διατάξεις αυτές είναι ανάλογες προς εκείνες του κανονισμού του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (στο εξής: ΕΤΕ), από τις οποίες το Δικαστήριο συνήγαγε ότι το καθεστώς που υιοθετήθηκε για τις εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΤΕ και των υπαλλήλων της είναι συμβατικής φύσεως και έτσι βασίζεται στην αρχή ότι οι ατομικές συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ της ΕΤΕ και καθένα των υπαλλήλων της είναι αποτέλεσμα συμφωνίας βουλήσεων (αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1976, 110/75, Mills κατά ΕΤΕ, Συλλογή τόμος 1976, σ. 371, σκέψη 22, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, και της 2ας Οκτωβρίου 2001, C-449/99 P, ΕΤΕ κατά Hautem, Συλλογή 2001, σ. I-6733, σκέψη 93).

33 Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι η εργασιακή σχέση μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της είναι συμβατικής φύσεως και όχι κανονιστικής.

34 Πάντως, η εν λόγω σύμβαση συνήφθη με κοινοτικό οργανισμό επιφορτισμένο με αποστολή γενικού συμφέροντος και εξουσιοδοτημένο να προβλέπει, με κανονισμό, τις διατάξεις που έχουν εφαρμογή στο προσωπικό του. Από αυτό προκύπτει ότι η βούληση των μερών για μια τέτοια σύμβαση έχει υποχρεωτικά τα όριά της στις υποχρεώσεις οποιασδήποτε φύσεως που απορρέουν από την ειδική αυτή αποστολή και οι οποίες επιβάλλονται τόσο στα διευθυντικά όργανα της ΕΚΤ όσο και στους υπαλλήλους της. Δεν αμφισβητείται ότι οι όροι απασχολήσεως αποβλέπουν στην ικανοποίηση αυτών των υποχρεώσεων και να δώσουν τη δυνατότητα στην τράπεζα, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη αυτών των όρων απασχολήσεως, «να εξασφαλίζεται η πρόσληψη προσωπικού το οποίο ανταποκρίνεται στα υψηλότερα πρότυπα ανεξαρτησίας, ικανοτήτων, αποδοτικότητας και ακεραιότητας [...]».

35 Συναφώς, κατά το άρθρο 9, στοιχείο α΄, των όρων απασχολήσεως, οι συμβάσεις εργασίας συνάπτονται σύμφωνα με τους όρους αυτούς. Επομένως, προσυπογράφοντας την επιστολή προσλήψεως που προβλέπει το άρθρο 10, στοιχείο α΄, των εν λόγω όρων, οι υπάλληλοι προσχωρούν στους όρους αυτούς χωρίς να μπορούν να διαπραγματεύονται ατομικά κάθε στοιχείο των όρων αυτών. Η συμφωνία βουλήσεων περιορίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο στην αποδοχή των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που προβλέπουν αυτοί οι όροι απασχολήσεως. Πρέπει ακόμη να υπομνηστεί ότι, όσον αφορά την ερμηνεία αυτών των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, το άρθρο 9, στοιχείο γ΄, των όρων απασχολήσεως ορίζει ότι η ΕΚΤ θα λάβει δεόντως υπόψη τις αρχές που καθιερώνουν οι κανονισμοί, οι κανόνες και η νομολογία που έχουν εφαρμογή στο προσωπικό των κοινοτικών οργάνων.

36 Ασφαλώς, οι συμβάσεις εργασίας των μελών του προσωπικού της ΕΚΤ μπορεί να περιέχουν άλλα στοιχεία τα οποία αποδέχθηκε ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος κατόπιν συζητήσεων που αφορούσαν, για παράδειγμα, τα ουσιώδη χαρακτηριστικά των καθηκόντων που του ανατέθηκαν. Πάντως, η ύπαρξη τέτοιων στοιχείων δεν αποτελεί, καθαυτό, εμπόδιο στην άσκηση, εκ μέρους των διευθυντικών οργάνων της ΕΚΤ, της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν προς εφαρμογή των μέτρων που

συνεπάγονται οι υποχρεώσεις γενικού συμφέροντος οι οποίες απορρέουν από την ειδική αποστολή που ανατέθηκε στην ΕΚΤ. Τα όργανα αυτά μπορεί έτσι να είναι υποχρεωμένα, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τέτοιες απαιτήσεις της υπηρεσίας, και ειδικότερα, προκειμένου η υπηρεσία αυτή να έχει τη δυνατότητα προσαρμογής σε νέες ανάγκες, να λάβουν αποφάσεις ή μονομερή μέτρα τα οποία είναι δυνατόν να μεταβάλουν, μεταξύ άλλων, τους όρους εκτελέσεως των συμβάσεων εργασίας.

37 Ως εκ τούτου, κατά την άσκηση της εξουσίας αυτής, τα διευθυντικά όργανα της ΕΚΤ ουδόλως βρίσκονται σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη που γνωρίζουν τα διευθυντικά όργανα των άλλων κοινοτικών οργανισμών και οργάνων στις σχέσεις τους με τους υπαλλήλους τους.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς τοποθετούμενο στο αυστηρό πλαίσιο της νομιμότητας των προσβαλλόμενων πράξεων όπως είχε την υποχρέωση, θέλησε να εκτιμήσει τη νομιμότητα αυτή βάσει των αρχών που έχουν εφαρμογή σε όλους τους υπαλλήλους των άλλων κοινοτικών οργανισμών και οργάνων. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν αγνόησε τη συμβατική φύση της καταστάσεως των μελών του προσωπικού της ΕΚΤ. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όταν έκρινε στη σκέψη 59 της αποφάσεώς του ότι η τροποποίηση των καθηκόντων για τα οποία γίνεται λόγος δεν έθιξε κανένα ουσιώδες στοιχείο της συμβάσεως εργασίας.

39 Υπό τις συνθήκες αυτές, απορρίπτοντας την προβληθείσα επιχειρηματολογία επί των σημείων αυτών, το Πρωτοδικείο δεν παραβίασε, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει ο J. Pflugradt, ούτε «την αρχή της θεσμικής ισορροπίας» ούτε «τους κανόνες που έχουν εφαρμογή στο δίκαιο της αποδείξεως», ούτε και αλλοίωσε τα επιχειρήματα που προέβαλε ο αναιρεσείων.

40 Έτσι, οι προβληθέντες λόγοι οι οποίοι αναφέρονται στον συμβατικό χαρακτήρα της εργασιακής σχέσεως μεταξύ της ΕΚΤ και του προσωπικού της πρέπει επομένως να απορριφθούν.

Επί των λόγων που αφορούν την εφαρμογή των αρχών οι οποίες διέπουν την τοποθέτηση του προσωπικού

41 Ο J. Pflugradt υποστηρίζει ότι, ακόμα και αν εφαρμοστούν, κακώς κατ' αυτόν, στο προσωπικό της ΕΚΤ οι αρχές που διέπουν την τοποθέτηση του προσωπικού, βάσει του δικαίου της κοινοτικής δημόσιας υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο παραβίασε τις αρχές αυτές.

42 Επιβάλλεται συναφώς η υπόμνηση ότι η νομολογία του Δικαστηρίου έχει αναγνωρίσει στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για την οργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί και για την τοποθέτηση του προσωπικού που διαθέτουν προς εκπλήρωση της αποστολής αυτής, υπό τον όρο ωστόσο ότι η τοποθέτηση αυτή γίνεται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τηρουμένης της αντιστοιχίας μεταξύ θέσεως και βαθμού (προπαρατεθείσα απόφαση Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σκέψη 17· απόφαση της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681, σκέψη 6, και προπαρατεθείσα απόφαση Ojha κατά Επιτροπής, σκέψη 40).

43 Για τους λόγους που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, η ΕΚΤ οφείλει, κατά τον ίδιο τρόπο, να διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στην οργάνωση των υπηρεσιών της σε συνάρτηση με την αποστολή που της έχει ανατεθεί, καθώς και —κατά συνέπεια και ενόψει αυτής της αποστολής— στον καθορισμό ή τον επανακαθορισμό των καθηκόντων που αναθέτει στο προσωπικό της, υπό τον όρο ότι η εξουσία αυτή ασκείται προς το συμφέρον και μόνον της υπηρεσίας και με σεβασμό των βαθμών και της κατατάξεως στις κατηγορίες στις οποίες κάθε υπάλληλος μπορεί να διεκδικεί κατ' εφαρμογήν των όρων απασχολήσεως.

44 Αναφέροντας, στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι δεν αμφισβητείται ότι ο J. Pflugradt, παρά την τροποποίηση των καθηκόντων του, είχε διατηρήσει τη θέση του «συντονιστή των ειδικών UNIX», η οποία εμπίπτει στην κατηγορία των «professionnals» και του βαθμού G, καθώς και τη σχετική αμοιβή, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στη διαπίστωση, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το

δίκαιο, ότι ο αναπροσδιορισμός των καθηκόντων του ενδιαφερομένου έγινε με τήρηση των βαθμών και της κατατάξεως των υπαλλήλων που απέλαυε μέχρι τότε ο αναιρεσείων.

45 Συναφώς, ο J. Pflugradt δεν μπορούσε να προβάλει λυσιτελώς, ενώπιον του Πρωτοδικείου, την έλλειψη νομιμότητας των ατομικών αποφάσεων κατατάξεως που έτυχαν ο ίδιος και οι λοιποί υπάλληλοι της ΕΚΤ, εφόσον οι προσβαλλόμενες πράξεις, εν πάση περιπτώσει, δεν έχουν σχέση με τις αποφάσεις αυτές. Ο αναιρεσείων δεν μπορεί, εν συνεχεία, να παραπονείται επειδή το Πρωτοδικείο παρέλειψε να αποφανθεί επ' αυτής της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, ούτε να επικαλείται επί του σημείου αυτού παράβαση των κανόνων περί αποδείξεως.

46 Ο J. Pflugradt υποστηρίζει ακόμα ότι, αφού η ΕΚΤ δεν επικαλέστηκε στο συμφέρον της υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, να κρίνει, κατά παράβαση των κανόνων περί του βάρους αποδείξεως, ότι ο νυν αναιρεσείων δεν είχε αμφισβητήσει ότι οι τροποποιήσεις της συμβάσεώς του έγιναν προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

47 Επιβάλλεται ωστόσο η παρατήρηση ότι, με την κρίση αυτή, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι δεν είχε διεξαχθεί καμία συζήτηση μεταξύ των διαδίκων επί του ζητήματος αν οι προσβληθείσες πράξεις είχαν εκδοθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Προσβάλλοντας τη νομιμότητα των πράξεων αυτών, εναπέκειτο στον J. Pflugradt, και όχι στην ΕΚΤ, να προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι οι πράξεις αυτές δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η νομιμότητά τους και, ειδικότερα, ότι οι πράξεις αυτές δεν είχαν εκδοθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Δεδομένου ότι παρέλειψε να το πράξει, ο αναιρεσείων δεν νομιμοποιείται να υποστηρίξει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τους κανόνες περί του βάρους αποδείξεως.

48 Ο J. Pflugradt προσάπτει περαιτέρω στο Πρωτοδικείο ότι αιτιολόγησε κατά τρόπο αντιφατικό τις σκέψεις 59 και 90 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 59 ότι η τροποποίηση που έγινε σε σχέση με την έκθεση αξιολογήσεως για το 1999 στα

καθήκοντα τα οποία είχαν ανατεθεί στον J. Pflugradt δεν αφορούσαν, καθόσον η τροποποίηση αυτή ήταν σχετική με την αξιολόγηση των μελών της «ομάδας UNIX», ουσιώδες στοιχείο της συμβάσεως εργασίας. Μολονότι έκρινε επαρκές το γεγονός αυτό για να κρίνει ότι η έκθεση αυτή δεν ήταν παράνομη λόγω της αφαιρέσεως αυτού του καθήκοντος, δεν θέλησε ωστόσο να αποκλείσει, στην περίπτωση που η τροποποίηση θα αφορούσε ένα άλλο ουσιώδες στοιχείο της συμβάσεως, τη δυνατότητα να δεχθεί ότι μια τέτοια τροποποίηση θα αντιστοιχούσε σε λόγο συνδεόμενο προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Επομένως, εκτιμώντας, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, τη νομιμότητα του υπομνήματος της 28ης Ιουνίου 2000 ενόψει ειδικότερα λόγων σχετικών προς το συμφέρον της υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο ουδόλως κατέστησε πλημμελή την απόφαση αυτή λόγω αντιφατικής αιτιολογίας.

49 Συνεπώς, οι λόγοι που αναφέρονται στην εφαρμογή των αρχών οι οποίες διέπουν την τοποθέτηση των μελών του προσωπικού πρέπει επίσης να απορριφθούν.

Επί των λόγων που αφορούν περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999

50 Ο J. Pflugradt υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο, δεν αμφισβήτησε την αξιολόγηση την οποία διατύπωσε ως προς αυτόν η ΕΚΤ στην έκθεσή της αξιολογήσεως για το 1999, αλλά τα περιστατικά στα οποία βασίστηκε η αξιολόγηση αυτή.

51 Είναι ακριβές ότι στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, μολονότι διατείνεται ότι η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999 στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, ο αναιρεσείων αποσκοπούσε στην πραγματικότητα στο να θέσει υπό αμφισβήτηση το έγκυρο των εκτιμήσεων των προϊσταμένων του όσον αφορά την εργασία του κατά το έτος αυτό.

52 Πάντως, η ανάλυση αυτή, μολονότι ασαφής, δεν μπορεί να θεωρηθεί, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει ο αναιρεσείων, ως συνεπαγόμενη αλλοίωση των επιχειρημάτων του ή παράβαση των κανόνων περί αποδείξεως. Πράγματι, αφενός, όταν ο αναιρεσείων αμφισβητεί τα περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε μια εκτίμηση, υποχρεωτικά αμφισβητεί το κύρος της εκτιμήσεως αυτής.

53 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο, αφού υπέμνησε στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ο έλεγχός του μπορούσε να αφορά μόνον την ενδεχόμενη ύπαρξη τυπικών πλημμελειών, τα πρόδηλα πραγματικά σφάλματα που καθιστούν πλημμελείς τις εκτιμήσεις αυτές, καθώς και την ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας, έκρινε, στη σκέψη 70 της εν λόγω αποφάσεως, ότι ο J. Pflugradt δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη περιστατικών τέτοιας φύσεως. Έτσι, κρίνοντας ότι δεν είχε αποδειχθεί η ύπαρξη πρόδηλων πραγματικών σφαλμάτων, το Πρωτοδικείο, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει ο αναιρεσείων, αποφάνθηκε επί του λόγου ακυρώσεως που αντλήθηκε από την ανακρίβεια των πραγματικών περιστατικών, τα οποία ο αναιρεσείων όφειλε να αποδείξει. Το Πρωτοδικείο, επομένως, ουδόλως υπέθεσε ότι οι εκτιμήσεις αυτές ήσαν νόμιμες, ούτε παρέβη τους κανόνες περί αποδείξεως.

54 Το Πρωτοδικείο, εξάλλου, δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι δεν εναπέκειτο σ' αυτό να υποκαταστήσει με την εκτίμησή του την εκτίμηση των υπευθύνων για την αξιολόγηση της εργασίας του αναιρεσείοντος (αποφάσεις της 17ης Μαρτίου 1971, 29/70, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 725, σκέψη 7, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, και της 5ης Μαΐου 1983, 207/81, Ditterich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1359, σκέψη 13).

55 Τέλος, μολονότι ο J. Pflugradt αμφισβητεί ενώπιον του Δικαστηρίου τους πραγματικούς ισχυρισμούς στους οποίους στηρίζεται η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999, ένας τέτοιος λόγος είναι απαράδεκτος στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως. Πράγματι, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα (βλ., ειδικότερα, απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, C-470/00 P, Κοινοβούλιο κατά Ripa di Meana κ.λπ., Συλλογή 2004, σ. I-4167, σκέψη 40).

56 Συνεπώς, οι λόγοι σχετικά με τα περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η έκθεση αξιολογήσεως για το 1999 πρέπει επίσης να απορριφθούν.

57 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως του J. Pflugradt πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

58 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Κατά το άρθρο 70 του κανονισμού αυτού, τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται τα κοινοτικά όργανα στις προσφυγές υπαλλήλων τους δεν αποδίδονται. Ωστόσο, βάσει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή στις αναιρέσεις που ασκούν μόνιμοι ή μη μόνιμοι υπάλληλοι κατά των κοινοτικών οργάνων. Δεδομένου ότι η ΕΚΤ ζήτησε να καταδικαστεί ο αναιρεσείων και ο τελευταίος ηττήθηκε, πρέπει, επομένως, αυτός να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον J. Pflugradt στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)